

σκεπάζουν τὴ φωνὴ τῆς Σειρήνας
Σὲ στέκια εὐκόλα γιὰ τὴν ἀφή καὶ τὴν ὁσμὴ
ὁ θραδυνὸς περίπατος
παραμερίζοντας τὴ σκόνη στὴ λεωφόρο Προῦφροκ
Σὲ θυμήθηκα φίλε μου
Τώρα πλαγιάζω μὲ ἔντομα
ποὺ χωρὶς κήπους γιὰ φιλήματα
οὔτε λόφους γιὰ τὰ μυστικά
Σὲ πέντε τέρμινα εἶπε ἡ Σίδουλλα
θὰ φᾶς τὰ μοῦτρα σου

ἂν μάθεις νὰ μετᾷς
ποὺ αὐτὸς παιδί μου εἶναι ἡλίθιος
Δὲν εἶναι τίποτα μὴν ἀνησυχεῖς γλυκειά μου
Ἡ ὄραση σέρνει τώρα τὸ χορὸ
ποὺ ἀργὰ ἀργὰ χύνεις στέππα.

Τώρα μετανοιώνω
Οἱ μαυριδεροὶ λεκέδες τῆς Μεσογείου
οἱ γερασμένοι κοῦροι ποὺ συναντάω
στὸ δρόμο
καθὼς τὸ πρωῒ κλόκ - κλάκ
κόκκαλα μὲ ξυπνοῦν
τόση φιλία δὲν τὴ θέλω.

Ὁ μουσικὸς πόθος τοῦ πολυεστέρα
πρὶν πέντε χρόνια τὸ ἴδιο βλέμμα
μὲ σταμάτησε στὸ δρόμο
βλαμμένο ἀπ' τὸν ἥλιο χωρὶς βλέφαρα
περίλυπο
Κάτι ρωτοῦσε
Δὲν ἄκουγε
Χτυποῦσε τὶς ὀπλές του
κι ἡ σκόνη τὸ σκέπασε.

TROPISMES

Χαῖρε! μὲ τὸν τρόπο τοῦ Φιλέα Φόγκ
Οὐράνιο τόξο
σπάνιος ἀνάμεσα σὲ σαρδέλλες παστές
τρόπος κατακόρυφος.
Γιατὶ μαζί μὲ τὴ μυλαῖδη ἔφερνες γάλα
ἔφευγαν πράσινα παράθυρα τὰ γελάδια
μυρουδιὰ ξύγκι θὰ σ' ἀγαπᾶω πάντα
ὁ πιὸ ζεστός ἔρωτας

ὅταν οἱ κατασπίδες σκορπίζουν στὰ ὑπόγεια
 ταρατατάμι καὶ θαμπὰ κορίτσια
 σὰν τάση γιὰ ἐμετὸ ἐσὺ ἀνεθαίνεις.
 Ἄχ! σὲ ζηλεύω πάνω στὴ γραμμὴ τοῦ ἐγκαταλείπω.
 Χωρὶς νὰ ξεκολλᾶω τὰ μάτια ἀπὸ τὸ ὄνομα
 θὰ φέρνω τὰ χεῖλη στὸ φλογισμένο στόμα.
 Ὁ μοναδικὸς ἐρωτικὸς λόγος.
 Ἡ μοναδικὴ ἐρωτικὴ πράξη.
 γάμμα κίνηση λέγε.
 Τόπος ἐκεῖ πού ἀλλάζει.
 Τρόπος στὸ κύμα.

Σωκράτης Α. Σκαρτσής

ΧΡΟΝΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ἐγὼ ἰμε αὐτο
 αὐτο ἰσε ἐσὶ
 ἐσὶ ἰνε ἐγὼ

1

Νὰ πῶ καλὰ τὴν ἀνάσα μου
 τὸν ἀέρα τῶν κυμάτων πού ἀνατέλλουν
 πρωὶ γλυκὸ σχηματισμένα
 τοῦ γαλάζιου νεροῦ
 ὑγρὸ
 στὴν κινούμενη γλῶσσα μου,
 νὰ μιλήσω σωστά ζωντανὸς
 παλλόμενος τοῦ νεροῦ πού μὲ ὀρέχει
 γλυκὸν στὸ πρωὶ καὶ λευκὸν
 σχῆμα,
 ν' ἀνασάνω οἰκεῖος
 τοῦ νὰ ἐδῶ εἶμαι τώρα
 πρόσωπο λαμπερὸ στὸ νερὸ
 τῶν κυμάτων τοῦ πρωينوῦ τίποτα,
 γλύκα μου, τοῦ ὠραίου αὐτοῦ
 ὅσμου.

Μίλα λοιπὸν κίνηση
 σάρκα ζωντανὴ γραμμὲς
 καὶ σχήματα
 μίλα λόγια τοῦ ἀέρα
 ν' ἀνασαίνουν ζωὴ
 μίλα ἐσὺ ἕνας παλμὸς